

S
ygn. akt XXV C 387/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Tomasz Gal
Protokolant:	stażysta Adam Darnikowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2023 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

Zasądza od T. K. na rzecz (...) Bank S.A. w W. kwotę 117.119,58 zł (sto siedemnaście tysięcy sto dziewiętnaście złotych, 58/100)z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia zapłaty,

Ustala, że powódka wygrała niniejszy proces w całości, pozostawiając wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt XXV C 387/23

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lutego 2016 roku powód (...) **Bank Spółka Akcyjna w W.** wniósł o zasądzenie z tytułu umowy pożyczki od **T. K.** kwoty 117.119,58 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu (pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 11-14).

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 7 marca 2023 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki kwotę 117.119,58 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 lutego 2023 r. do dnia zapłaty i 5.064 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniósł w terminie dwóch tygodni sprzeciw (nakaz zapłaty - k. 14v).

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego powód nie wykazał zasadności, istnienia i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Zdaniem pozwanego wskazane przez powoda dowody nie dowodzą istnienia zobowiązania i jego wysokości, jak też nie stanowią, że powód spełnił swoje świadczenie. Powód nie wykazał zaś umowa pożyczki została zawarta z pozwanym oraz że pozwany zaakceptował jej warunki (sprzeciw - k. 17-18).

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2023 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty umorzył postępowanie (postanowienie – k. 22).

Powód w pozwie z dnia 16 czerwca 2023 r. (data prezentaty wobec nieczytelnej daty stempla) sformułował roszczenie żądając zasądzenia od pozwanego T. K. kwoty 117.119,58 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu (pozew – k. 3-6v).

W dniu 28 czerwca 2023 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem powoda (nakaz zapłaty – k. 73).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 lipca 2023 r. **pozwany** wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego powód nie wykazał zasadności, istnienia i wysokości dochodzonego pozewem roszczenia. Zdaniem pozwanego wskazane przez powoda dowody nie dowodzą istnienia zobowiązania i jego wysokości, jak też nie stanowią, że powód spełnił swoje świadczenie (sprzeciw - k. 81-82).

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 31 października 2016 roku pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną w W. a T. K. została zawarta umowa o pożyczkę gotówkową numer (...). Na mocy § 1 umowy bank oddał pożyczkobiorcy do dyspozycji kwotę 198.771,23 złotych, na dowolny cel konsumpcyjny w wysokości 165.000 zł i zapłatę kosztów, w tym 15.881,82 zł na poczet prowizji od udzielonej pożyczki i 17.889,41 zł na poczet jednorazowej opłaty z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia na życie (§ 1 ust. 1 i 2).

Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić pożyczkę wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych nie później niż do 10 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w dalszych postanowieniach umowy (§ 1 ust. 1).

W myśl § 5 ust. 2 umowy całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 309.288,12 zł.

W umowie jako adres do korespondencji pozwany wskazał: ul. (...) nr lokalu (...), (...)-(...) K. (część I umowy – „Dane klienta”).

Pożyczka miała być oprocentowana według stopy zmiennej a zmiana stopy oprocentowania miała bezpośredni wpływ na wielkość zadłużenia oraz wysokość należnych odsetek (§ 2 ust. 1 umowy). Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowiło sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 7.77 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania umowy (§ 2 ust. 2 umowy), przy czym na dzień zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 9,49% w stosunku rocznym (§ 2 ust. 3 umowy).

Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy pożyczki, w związku z niewywiązaniem się pożyczkobiorcy z postanowień umowy, bank zastrzegł sobie prawo obciążenia pożyczkobiorcy kosztami, w szczególności:

odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego,

ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami,

opłatami za prowadzenie monitoringu.

Określono, że zadłużeniem przeterminowanym są wszelkie należności wynikające z zaciągniętej pożyczki niespłacone w terminie lub wysokości określonej w umowie a bank miał prawo do obciążenia pożyczkobiorcy odsetkami od zadłużenia przeterminowanego (§ 3 ust. 2). Odsetki od zadłużenia przeterminowanego były naliczane od dnia, w

którym spłata należności miała nastąpić do dnia poprzedzającego jego spłatę. Bank zawiadamiał pożyczkobiorcę o wysokości i dacie powstania zadłużenia przeterminowanego (§ 3 ust. 3 umowy). Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego było zmienne i było ono równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 §2¹ k.c. W dniu zawarcia umowy wysokość oprocentowania z tytułu zadłużenia przeterminowanego wynosiła 14% w stosunku rocznym (§ 3 ust. 4 i 5 umowy). W myśl § 3 ust. 8 umowy w przypadku wystąpienia zadłużenia przeterminowanego bank był uprawniony, bez odrębnej dyspozycji pożyczkobiorcy i niezależnie od innych dyspozycji pożyczkobiorcy, do zaspokojenia swoich należności z tytułu pożyczki z wpływów na rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy pożyczkobiorcy lub jakiegokolwiek inny rachunek prowadzony w banku, z uwzględnieniem rachunków założonych po zawarciu umowy pożyczki, z uwzględnieniem pierwszeństwa wynikającego z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Uregulowanie zobowiązań przeterminowanych wobec banku nie wykluczało możliwości wypowiedzenia przez bank umowy (§ 3 ust. 9 umowy). Zgodnie z § 3 ust. 10 umowy zadłużenie pożyczkobiorcy wobec banku z tytułu niespłaconej pożyczki zaspokajane było w następującej kolejności:

koszty sądowe, koszty egzekucyjne oraz należne opłaty i prowizje,

odsetki od zadłużenia nieprzeterminowanego,

kwota niespłaconego kapitału,

odsetki od zadłużenia przeterminowanego,

- przy czym należności określone w pkt 1-3 bank naliczał na poczet najdawniej wymagalnych.

W myśl § 3 ust. 11 umowy bank może ustalić odmienną kolejność zaspokajania niż w ust. 10, o czym powiadamiał pożyczkobiorcę.

Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy spłaty rat kapitałowo-odsetkowych pożyczkobiorca będzie dokonywać zgodnie z terminami i w wysokości określonej w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat. W myśl § 4 ust. 5 umowy pożyczkobiorca był zobowiązany:

dokonywać spłaty na rachunek pożyczki o numerze (...);

do informowania banku o zmianie adresu zamieszkania, korespondencyjnego lub zameldowania, numeru telefonu, serii i numeru dokumentu tożsamości, adresu poczty elektronicznej oraz innych danych osobowych mających wpływ na prawidłową realizację postanowień umowy, a także na żądanie banku do doręczenia stosownych dokumentów potwierdzających te zmiany;

dostarczania na żądanie banku informacji i dokumentów niezbędnych dla oceny jego sytuacji finansowej oraz umożliwiających kontrolę wykorzystania i spłaty kredytu.

§ 9 ust. 1 umowy przewidywał możliwość wypowiedzenia umowy przez każdą ze stron z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie za porozumieniem stron. § 9 ust. 2 umowy stanowi, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę w przypadku wystąpienia m.in. rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych przez pożyczkobiorcę (pkt 1) czy stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie pożyczki (pkt 4). W przypadku gdy pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank wzywa pożyczkobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostaną uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu (§ 9 ust. 3). Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane (§ 9 ust. 4).

Zgodnie z brzmieniem § 15 w sprawach nieuregulowanych umową miały zastosowanie przepisy Regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych oraz przepisy powszechnie obowiązujące. Kredytobiorca podpisał oświadczenie (§ 14 ust. 2), że zapoznał się z załącznikami do umowy, akceptuje ich treść i potwierdza ich otrzymanie a integralną częścią umowy były następujące załączniki: harmonogram spłat; formularz oświadczenia o odstąpieniu od umowy, dyspozycja uruchomienia pożyczki/kredytu, Regulamin udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych, Wyciąg z Taryfy opłat i prowizji (...) Banku S.A. dla klientów indywidualnych, potwierdzenie odbioru egzemplarza umowy pożyczki, wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia – ubezpieczenia na życie; Ogólne Warunki Ubezpieczenia – ubezpieczenie na życie; Oświadczenie dotyczące ryzyka zmiennej stopy procentowej (§ 14 ust. 1) (umowa - k. 23-26v).

W piśmie z dnia 2 września 2022 r. pożyczkodawca ostatecznie wezwał pożyczkobiorcę do zapłaty zadłużenia w wysokości 3.790,79 zł, wyliczonego na dzień 2 września 2022 r., w ciągu 14 dni roboczych od otrzymania pisma, pod rygorem wypowiedzenia umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania, a w konsekwencji wszczęciem postępowania sądowo-egzekucyjnego. Jednocześnie bank poinformował o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz o tym, że w przypadku nieskorzystania z przysługujących pozwanemu uprawnień bank wypowie umowę. Wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 7 września 2022 r. na adres do korespondencji wskazany w umowie (ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 28-29; śledzenie przesyłki – k. 27).

W piśmie z dnia 11 listopada 2022 r. bank wypowiedział umowę pozwanemu zakreślając 30 dniowy okres wypowiedzenia od doręczenia tego pisma. Zaległość pozwanego, na dzień wygenerowania pisma, wynosiła 11.565,54 zł. Jako datę powstania zaległości wskazano 10 sierpnia 2022 r., zaś jako rachunek do spłaty: (...). Bank wskazał także, że kwota zaległości jest powiększona o odsetki aktualnie wynoszące 24,50% w skali roku. Bank wskazał także, że odstąpi od wypowiedzenia, jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana spłata zadłużenia w wysokości 11.565,54 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego – naliczane codziennie 24,50% w skali roku, raty – naliczone od wypowiedzenia do dnia spłaty. W przypadku nieuregulowania zadłużenia w całości w terminie 30 dni od doręczenia pisma całość zobowiązań wynikających z umowy w wysokości 111.467,61 zł zostanie postawiona w stan wymagalności. W przypadku braku spłaty zadłużenia, bank ma prawo wszczęć postępowanie sądowo-egzekucyjne, co narazi pożyczkobiorcę na dodatkowe koszty. Przedmiotowe pismo zostało wysłane przez powódkę na adres pozwanego do korespondencji wskazany w umowie i doręczone w dniu 23 listopada 2022 r. (wypowiedzenie umowy – k. 32-33; potwierdzenie doręczenia – k. 34-34v).

Pismem z dnia 28 grudnia 2022 r. bank wezwał pożyczkobiorcę, w terminie 7 dni od daty pisma, na rachunek (...), pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, które na dzień 27 grudnia 2022 r. wynosiło 113.628,82 zł, w tym: 106.134,61 zł kapitału, 6.925,75 zł odsetek umownych, 568,46 zł odsetek karnych i 0 zł opłat (przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 30; śledzenie przesyłki – k. 31).

Łączna wysokość zobowiązania pozwanego wobec powoda wynosi sumę 117.119,58 złotych, na którą składają się następujące należności:

106.134,61 złotych z tytułu niespłaconego kapitału kredytu,

6.925,75 złotych z tytułu odsetek umownych,

4.059,22 złotych z tytułu odsetek umownych za opóźnienie.

W dniu 15 lutego 2023 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), stwierdzający, iż w księgach banku widnieje wymagalne zadłużenie T. K. z tytułu umowy kredytu numer (...) z dnia 31 października 2016 r. na w/w sumę.

W wyciągu wskazano, że od dnia 15 lutego 2023 r. bankowi należne są również dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego, tj. kwoty z tytułu niespłaconego

zadłużenia w wysokości 117.119,58 zł. Wyciąg z ksiąg bankowych podpisany został przez adwokata D. K. i opatrzony pieczęcią firmową banku (wyciąg – k. 10; szczegółowa historia rachunku do spłaty kredytu – k. 35-69v).

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zgodności przedstawionych w sprawie dokumentów z rzeczywistym stanem rzeczy, dlatego uznał je za wiarygodne źródło dowodowe. Brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogły wskazywać, iż zawartość tych dokumentów nie odpowiada prawdzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powodowy bank wystąpił przeciwko pozwanemu z roszczeniem o zapłatę kwoty 117.119,58 złotych z tytułu umowy pożyczki, na które składają się następujące należności: 106.134,61 złotych z tytułu niespłaconego kapitału kredytu, 6.925,75 złotych z tytułu odsetek umownych i 4.059,22 złotych z tytułu odsetek umownych za opóźnienie, wskazując, że domaga się płatności według stanu na dzień 15 lutego 2023 r. Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z faktu wypowiedzenia przez nią w/w umowy pożyczki i braku spłaty należności przez pozwanego pomimo wielokrotnie kierowanych do niego wezwań do zapłaty.

W ocenie Sądu strony zawarły ważną i skuteczną umowę pożyczki, która została skutecznie wypowiedziana przez powoda. Pomimo jedynie twierdzeń pozwanego o nieistnieniu zobowiązania Sąd ustalił, że strony zawarły umowę pożyczki nr (...) dnia 31 października 2016 roku. Powód przedkładając umowę pożyczki oraz potwierdzenie uruchomienia pożyczki wykazał istnienie pomiędzy stronami stosunku prawnego. Pozwany początkowo spłacał pożyczkę, po czym zaprzestał spłaty rat w wysokościach i terminach określonych w umowie, co było pomiędzy stronami bezsporne. Pozwany kwestionował istnienie i treść tego stosunku prawnego, jednakże ograniczając się jedynie to wyartykułowania ogólnikowych zarzutów, bez poparcia ich jakąkolwiek argumentacją.

Zdaniem Sądu, (...) Bank S.A. wykazał wysokość wierzycelności przysługującej mu wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy w przypadku uznania, że umowa ta została skutecznie wypowiedziana. Powód przedłożył bowiem dokument w postaci szczegółowej historii rachunku do spłaty kredytu oraz wyciąg z ksiąg banku. Pomimo, że wyciąg z ksiąg bankowych i inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, od dnia 20 lipca 2013 r. w postępowaniu cywilnym utraciły moc dokumentu urzędowego (wraz ze zmianą art. 95 ustawy Prawo bankowe), to nadal zachowują moc dokumentu prywatnego. Powód udowodnił, że oświadczenia tam złożone są zgodne z prawdą. Dokument ten został opatrzony pieczęcią banku oraz został podpisany przez osobę umocowaną do tego rodzaju czynności przez Bank (pełnomocnictwo – k. 7). Należy wskazać, że powód specjalizuje się w prowadzeniu usług bankowych, a wszelkie transakcje oraz operacje pozostawiają ślad w formie elektronicznej, dlatego też jedyną formą udowodnienia faktu istnienia wierzycelności jest właśnie wydruk systemu bankowego. Bez takich dowodów powód zostałby całkowicie pozbawiony możliwości dowodzenia wysokości zadłużenia powstałego na koncie pozwanego. Jak wynika z w/w wyciągu na dzień 15 lutego 2023 r. saldo kapitału kredytu wynosiło 117.119,58 zł.

W ocenie Sądu skierowanie przez powoda do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy (datowane na dzień 11 listopada 2022 r.) było zaś skuteczne i tym samym spowodowało postawienia całej wierzycelności w stan wymagalności.

Procedura wypowiedzenia umowy pożyczki została uregulowana w § 9 umowy. W myśl § 9 ust. 2 umowy bank ma prawo wypowiedzieć umowę w przypadku wystąpienia m.in. rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych przez pożyczkobiorcę (pkt 1) czy stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie pożyczki (pkt 4). Umowa rozwiązuje się przy tym z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia (§ 9 ust. 1 umowy). Zgodnie z art. § 9 ust. 3 umowy, w przypadku jeżeli pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, bank wzywa pożyczkobiorcę do dokonania spłaty zaległości

w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostaną uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu. Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i jest traktowane jako zadłużenie przeterminowane (§ 9 ust. 4). Uregulowana w § 9 umowy procedura wypowiedzenia umowy odpowiadała przepisom art. 75c ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe, które pomimo tego, że wprost odnoszą się do umowy kredytu bankowego, znajdują odpowiednie zastosowanie do umowy pożyczki bankowej z uwagi na jej konstrukcję i cel.

Zgodnie z przepisem art. 75 c pkt 1, 2, 3, 4, 5 ustawy Prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu to bank zobowiązany jest do dokonania wezwania do zapłaty wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni, jednocześnie w takim wezwaniu bank jest zobowiązany do poinformowania kredytobiorcy o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien umożliwić restrukturyzację zadłużenia jeśli jest to uzasadnione dokonaną przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Warunki restrukturyzacji powinny być uzgodnione przez obie strony umowy. W przypadku odrzucenia wniosku o restrukturyzację bank jest zobowiązany do przekazania kredytobiorcy pisemnych szczegółowych wyjaśnień w przedmiocie przyczyny odrzucenia tego wniosku.

Przepis art. 75 c ustawy Prawo bankowe ma charakter jednostronnie bezwzględnie obowiązujący, czyli może być zmieniony umownie przez strony umowy kredytu jedynie na korzyść kredytobiorcy. Niezastosowanie się przez bank do zasad określonych w tym przepisie oznacza, że czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna w rozumieniu art. 58 par. 1 k.c. jako sprzeczna z ustawą. Dla swojej skuteczności i ważności, wypowiedzenie umowy kredytu musi zostać poprzedzone procedurą określoną w art. 75 c ustawy Prawo bankowe. Z przepisu tego nie wynika oczywiście obowiązek banku do uwzględnienia wniosku o restrukturyzację kredytu, bank posiada bowiem uprawnienie do dokonania oceny zasadności takiego wniosku i ma prawo odmówić takiej restrukturyzacji. Jednakże do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie wniosku o restrukturyzację (jeśli taki jest złożony) i przekazania jej w formie pisemnej kredytobiorcy, bank nie jest uprawniony do składania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Odmienna wykładania oznaczałaby, iż procedura postępowania przez bank określona przez ustawodawcę miałaby charakter iluzoryczny, czego nie można byłoby zaakceptować (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28.08.2019 r., I ACa 466/2018, Lex nr 2736586, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.03.20 r., I ACa 729/2019, Lex nr 3030043, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 3.12.2019 r., V ACa 454/2019, Lex nr 2797436, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.11.19 r., I ACa 1213/2018, Lex nr 2977728 wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19.07.2019 r., I ACa 837/2018, Lex nr 3025017, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6.06.2019 r., I ACa 1132/2018, Lex nr 2706336).

Przenosząc powyższe zasady na realia niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powód nie naruszył w/w przepisu, albowiem skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 2 września 2022 r. wzywając pozwanego do uregulowania zaległości w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma. Owo wezwanie stanowiło zatem prawidłowe wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem, skoro przepis prawa przewiduje wezwanie do zapłaty w terminie 14 dniowym. Wobec tego, bank wysłał do pozwanego, na jego adres do korespondencji wskazany w umowie, skuteczne wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 75c Prawa bankowego, a które to wezwanie uprawniało powoda do późniejszego wypowiedzenia umowy. Ponadto, powód w wezwaniu do zapłaty poinformował kredytobiorcę również o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód wykazał, poprzez porównanie numeru przesyłki poleconej na piśmie z dnia 2 września 2022 r. a historią tejże przesyłki (k. 27-28), że to wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu w dniu 7 września 2022 r.

W ocenie Sądu nie podważa skuteczności wypowiedzenia dokonanie przez powoda warunkowego wypowiedzenia umowy pożyczki. Sąd podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w wyroku z dnia 26 listopada 2019 r., V ACa 501/19, o dopuszczalności złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu połączonego z wezwaniem do zapłaty, które jednocześnie ewentualną zapłatę zadłużenia uznaje jako warunek rozwiązujący. Z

treści pisma z dnia 11 listopada 2022 r. jednoznacznie wynika kiedy rozpoczyna i kończy bieg 30-dniowy termin wypowiedzenia.

Wypowiedzenie umowy skutkowało postawieniem w stan wymagalności całej niespłaconej kwoty pożyczki. Doszło zatem w ocenie Sądu do skutecznego wypowiedzenia umowy, a w efekcie roszczenie zgłoszone w pozwie jest wymagalne.

W ocenie Sądu powód przedstawił dokumenty bankowe świadczące o stanie zadłużenia pozwanego z rozbiciem na kapitał, odsetki umowne i odsetki za zwłokę. Wysokość oprocentowania oraz stóp bazowych przyjętych do obliczenia zadłużenia została wskazana przez powodowy bank w rozliczeniu pożyczki. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu, jak również nie zostały w skuteczny sposób zakwestionowane przez pozwanego. Sąd bowiem wszystkie zarzuty pozwanego uznał za niewykazane i chybione. Pozwany przedstawił jedynie własne lapidarne twierdzenia w tym zakresie. Niezależnie pod powyższego i jedynie dla wyczerpania toku rozważań należy odnieść się do pozostałych zarzutów pozwanego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanego, że powód nie udowodnił, że w związku z umową pożyczki doszło do spełnienia świadczenia przez powoda, a zatem że zostały przekazane pozwanemu środki pieniężne, należy uznać go za chybiony. Już sam fakt, że pozwany spłacał kredyt, jest dowodem na to, że kredyt został uruchomiony, bowiem nie spłacałby on (nawet nieregularnie) nieistniejącego zobowiązania pożyczkowego. Poza tym, pozwany nie przedłożył żadnych dowodów podważających wiarygodność materiału dowodowego w tym zakresie. Powód nie wykazał że nie zawarł z bankiem przedmiotowej umowy, w tym nie wykazał, iż podpis złożony przez pożyczkodawcę pod sporną umową nie jest własnoręcznym podpisem pozwanego. W tym zakresie ciężar dowodu stosownie do treści przepisu art. 253 kpc spoczywał na pozwanym.

Powód wywodzi swoje roszczenie z łączącej strony umowy pożyczki, co do której należy zastosować przepisy o umowie kredytu ze względu na jej konstrukcję i cel. Przez umowę kredytu stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe należy rozumieć umowę, w której bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W konsekwencji pozwany przystępując do podpisania umowy wyraził akceptację dokonywania spłaty pożyczki w ratach, których terminy i wysokość zostały ustalone w harmonogramie spłat. Z uwagi na to, że umowa kredytowa wiąże strony, pozwany ma obowiązek regularnej spłaty pożyczki zgodnie z harmonogramem będącym załącznikiem do umowy. Nie można również tracić z pola widzenia tej okoliczności, iż podważając zakres zadłużenia wynikającego z w/w umowy kredytu pozwany tylko ogólnie zarzucił, że powód nie wykazał wysokości roszczenia, co dodatkowo przemawiało za przyjęciem przez Sąd, że okoliczności faktyczne w sprawie wyglądały tak jak zostało to przedstawione przez powoda. To pozwanego obciąża obowiązek wykazania okoliczności niweczących prawo powoda, a więc, że wierzycielność zwrócił (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 1999r., II CKN 390/98, OSNC 1999, nr 12, poz. 217). W przypadku obowiązku świadczenia polegającego na czynieniu, wierzyciel nie jest w stanie wykazać okoliczności negatywnej w postaci braku spełnienia świadczenia. W takim przypadku tylko dłużnik jest w stanie wykazać okoliczność pozytywną, czyli że spełnił świadczenie. Na pozwanym spoczywał zatem obowiązek udowodnienia, że dokonał spłaty kredytu, do której to spłaty wraz z należnymi odsetkami, opłatami i prowizjami był na mocy zawartej umowy zobowiązany. Pozwany w żaden sposób nie udowodnił zaś, aby dokonał spłaty długu w zakresie większym, aniżeli przedstawił to powód. Ciężar dowodu spoczywał w tym zakresie na pozwanym, albowiem powód z istoty rzeczy nie mógł wykazać okoliczności o charakterze negatywnych (braku spłaty zobowiązania pieniężnego), a jedynie pozwany mógł udowodnić okoliczność pozytywną (fakt spłaty zobowiązania pieniężnego i jego rozmiar).

Zgodnie z treścią oświadczeń złożonych przez pozwanego, przed zawarciem umowy pozwany zapoznał się z jej treścią, że otrzymał także regulamin. Pozwany nie wykazał i nie udowodnił, aby stan rzeczy przedstawiał się odmiennie od stanu rzeczy, który wynika z przedstawionych dokumentów.

Sąd nie znalazł także podstaw do uznania, iż przedmiotowa umowa zawierała niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385 (1) kpc.

W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodowego banku łączną kwotę 117.119,58 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, tj. od dnia 15 lutego 2023 r., do dnia zapłaty.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu, w tym o kosztach zastępstwa procesowego, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie art. 108 kpc. Rozstrzygnięcie to zgodne jest z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, albowiem powód wygrał niniejszy spór w całości. Wyliczenie kosztów procesu Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.